

ВАРТОВА БАШТА

Вісник
Слового Царства

І зрозуміють, що Я - Єгова"

Єзекиїла 35:15.

The Watchtower
Announcing Jehovah's Kingdom
Wartowa Bashta (Ukrainian Edition) Monthly

Vol. LXVII Червень-Липень 1947 №6,7

ЗМІСТ

На Далекому Сході.....	2
Сінгапур.....	3
Бангкок.....	5
Гонконг.....	5
Конгрес і вечеря спомину на Далекому Сході	6
Публична лекція.....	8
Опізнення.....	9
Вечеря Господня в Гонконгу.....	10

"ВИ СВИДКИ У МЕНЕ, ЩО Я - БОГ, ГОВОРИТЬ ЄГОВА" - Іса. 43:12.

WATCH TOWER BIBLE O TRACT SOCIETY

117 Adams Street .....Brooklyn 1, N.Y., U.S.A.

OFFICEES

N. H. KNORR, *President* W.E. Van Amburgh, *Secretary*

"Діти твої навчатиме сам Єгова, і великий мир і гаразд буде проміж синами твоїми"- Ісаїї 54:13

СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО УЧИТЬ

ЩО ЄГОВА є єдиний справдішній Бог, існуючий од віків до віків. Сотворитель неба й землі й Датель життя своїх сотворінь; що Льогос був початком Його творива, і Його активним чинником в творенні всіх речей; що Льогос є тепер Господом Ісусом Христом у славі, одягнений в усяку силу в небі й на землі, і є Головним Виконавчим Чиновником Єгови.

ЩО БОГ сотворив землю для чоловіка і звершеного чоловіка для землі й помістив його на ній; що чоловік добровільно переступив Божий закон і був засуджений на смерть; що з причини Адамового переступу всі люди родяться грішниками і без права до життя.

ЩО ІСУС стався чоловіком, і що чоловік Ісус перетерпів смерть, щоб набути ціну викупу для послушних з людства; що Бог воскресив Ісуса до божественної природи і вивисив Його в небі понад всі інші істоти й понад всі інші імена й одягнув Його в усяку силу і владу.

ЩО ЄГОВОВА ОРГАНІЗАЦІЯ є Теократичною якої ім'я - Сион, і що Ісус Христос є головним Урядником її й правильним Царем світа; що помазані й вірні послідовники Ісуса Христа є дітьми Сиону, членами Єгової організації і Його свідками, яких завдання і привілей є свідкувати про Всевишність Єгови, звіщати про Його задуми взглядом людства, як про це є записано в Біблії, і нести овочі царства усім, що бажають довідатись про них.

ЩО СВІТ скінчився, і Єгова посадив Господа Ісуса Христа на престолі влади, який скинув сатану з неба й зачав устанавляти Боже царство на землі.

ЩО ПОМІЧ і благословення людей землі можуть прийти лише через царство Єгови під Христом, яке тепер зачалось; що наступаюче велике діло Господне буде знищення сатанської організації й устанавлення справедливості на землі, і що в тому царстві люди доброї волі, що переживуть Армагедон, будуть даліше виконувати Божий приказ "сповнойте землю" праведними людьми.

ЙОГО МІСЯ

Цей журнал видається в тій цілі, щоб допомогти людям пізнати Бога Єгову і Його задуми, як це вони є подані в Біблії. Він містить науку Святого Письма для особливої помочи свідків Єгови й всіх людей доброї волі. Він поміщує відповідний матеріал для проповідування через радіо й інші средства публичного навчання з Святого Письма.

Він точно тримається Біблії як авторитету свого навчання. Він зовсім вільний і відокремлений від усіх партій, сект і світських організацій. Він всеціло й без виїмково стоїть за царством Бога Єгови під Христом, Його улюбленим Сином. Він не є догматичний, а радше заохочує до важного й критичного студіювання у світлі Св. Письма. Він не мішається в ніякі суперечности, ані його сторінки не є отворені для особистих справ.

Річна Передплата

У Злучених Державах виносить \$1.00, в Канаді й інших краях \$1.50; у Великій Британії, Австралії, і в Південній Африці 6 ш. Передплату в Злучених Державах треба висилати через поштовий переказ, експрес ордер, або банковий переказ. В Канаді, Англії, Південній Африці й Австралії передплати треба висилати впрост до відділів у тих краях. З інших країв передплату можна посилати до Б'юра в Брукліні, та лише через міжнародний поштовий переказ.

Закордонні Б'юра

Australia.....7 Beresford Rd., Strathfield, N S. W.
Canada.....40 Irwin Ave, Toronto 5 Ontario
England.....34 Craven Terrace, London. W.2
India.....167 Love Lane, Bombay 27
Newfoundland.....P.O. Box 521. St John's
New Zealand.....177 Daniell St., Weillngton, S. 1
Philippine Islands.....1219-B Oroquleta St., Manita
South Afrika.....623 Bostom House, Cape Town

(Цей журнал виходить у кількох мовах)

Всі щирі студенти Біблії, що з причини немочей, убожества або якогось нещастя не можуть заплатити передплату, такі можуть отримати Вартову Башту даром, якщо вони випишуть аплікацію до видавців раз у рік, зазначаючи причину такої аплікації. Цим ми раді допомогти бідним та поштова регула вимагає письменною аплікації кожного року.

Увага до передплатників: Посвідку за отриману передплату нову чи відновлену ми не висилаємо, хіба о це просять. На просьбу змінємо адреси в протягу одного місяця. Один місяць перед скінченням передплати, висилаємо карточку-повідомлення з журналом.

Printed in the Utited States of Amerika
Entered as second-class matter at the post office at Bruklin, N.Y.,
under the Act of March 3, 1879

ВАРТОВА БАШТА

ВІСТНИК ЄГОВОГО ЦАРСТВА

Vol. LXVII

1947

№6,7

На далекому сході

Тих два подорожники в цілім світі, Н. Г. Кнорр і М. Г. Геншель, котрих кругосвітню службову подорож продовжуємо на цих шпальтах, закінчили тепер свою працю для Царства Божого на континенті-острові Австралії. Вони є в дорозі до Сіднейського аеропорту Маскот, щоб почати слідуочу відстань їх цілосвітньої подорожі, котра розпочалася на початку лютого з Брукліна, Нью-Йорк. Співробітники з Філіального відділу Стратфільд Ватх Товар Бібле анд Трацт Соціеті, всі бажають провести на розставання президента Товариства і його секретаря на аеродром. Отже покладено лавки на вантажнім автомобілі Товариства і майже всі члени родини посідали на них і проводили тепер подорожників в четвер ввечір, 27 березня, година 7:30, передмістям Сіднея. Після прибуття на аеродром, подорожники справилися з звичайними митними формальностями для всіх подорожних, і після того zostалися ще кілька останніх дозвільних хвилин разом з членами родини Бетель Стратфільд і з друзями з Сіднейської групи свідків Єгови. Всім здавалося що час був надто короткий коли потужний бомбардувальник реконструйований Ланчестер розкотився до останньої станції. Наші подорожники не бажали відходити, але тому що тепер мусіли розлучатися з своїми братами, виглядали часу майбутнього прибуття до Австралії, (х)-чотири моторний.

Незадовго перед 9-ю годиною вечора, шість пасажирів і екіпаж сіли в літак. Це було для подорожників з Америки щось зовсім нового; тому що ніколи не були в літаку з такою малою кабіною і так мало місцями для сидження. Місць для сидження було для дев'ятох пасажирів. Але замість щоб дивитися наперед під час сидження як є звичай, пасажири сиділи один коло другого так, що кабіна пілота була ліворуч них. Товариство повітряних подорожів Квантас, оператори Ланкастріан - у Сервіче, говорили їм щось про ліжка для сання, і могли бачити над нами троє з них. Фотелі (крісла) для сидження були широкі, і вигідні, і пізніше було видно що можуть бути переіменені на фотелі-

ліжка, щоб інші три пасажири могли дістати нагоду для сання; але ці розкладені фотелі або ліжка не були дуже великі.

Кілька хвилин по 9 години вечора, наш літак осяг висоту над добре освіченим містом Сідней, перелетів над зеленими футбольними площадками і нахилив крила до знаменитого моста Сіднейського порту і після того поспішив на північний захід, до Дарвіна, на другий аеропорт. В дуже короткім часі зчезли в долині з наших очей світла Сіднея, і тоді не залишилося нам нічого як тільки лягти на спочинок. Мусіли ми тиснутися в куті або стояти на ногах десь в кабіні за ким сервант (обслуговуючий) приготувив ліжка і показав нам наші місця. Нам здавалося що витратилося невимовно багато сили і багато часу щоб приготувити постелі для нашого короткого сну який ми могли через це одержати, котрий раптом був перерваний о 4-й годині ранку, коли стевард (буфетний службовець) приніс кожному подорожному чашку кави і сказав всім одягатися і приготувлятися до сходження в Дарвіні. По вісьмох з половиною годинах після нашого підняття в повітря зійшли ми в Дарвіні, і пізнали швидкість подорожі нашого літака маючи на думці, що Дарвін від Сіднея є на віддалі приблизно 3150 км.

На Дарвінськїм аеропорті відчули ми як теплою може бути північна частина Австралії. Було в темноті раннього ранку і "прохолодно" на їхню думку. Але пасажири не були приривчаєні до цього тропічного клімату і як же спотіли коли були проваджені від літака до очидуючого автобуса, який мав везти їх до міста. Їдучи з великою швидкістю по шосе, всі ми могли бачити траву високу на 1.20м. і тих кількох дерев. Всі мужчини були поміщені в закритій ідальні для офіцерів №1 і одна пасажирка в готелю. Були душі і хоч ми відсвіжались через їх прохолоду, одначе здавалося нам, зараз як тільки одяглися, неначе б не обтиралися. Піт цівкою тік по нас. Обслужено нас холодними напитками, але що вдієш, був теплий край. Тепер назад на автобуса до готелю, на сніданок. По сніданку, пасажири могли піти трохи проходитися по

вулицях, поблизу готелю. Ожидаючи відповіді, що літак є знову готовий до відльоту, подорожники могли бачити як зійшло за затокою сонце. Незабаром світло ранка відкрило обриси міста, і ми поволі прийшли до пам'яті що знаємо де знаходимося. Могли ми бачити затоку і кілька буксирних суден флоту і також кілька вулиць і крамниць міста. Потім прийшло сповіщення вертатися на аеродром. По дорозі, в той бік, ліпше побачили ми Дарвін. Місцевість не є дуже велика; тут і там видко розсіяні доми з котрих більша частина є побудовані високо над землею на бетонових блоках або принаймні стовпах заввишки 1, 80 м. Нічого в Дарвіні не справило нам надто привабливого враження; скоріш здавався нам бути неродючою землею.

Коли сіли ми в літак і чекали від'їзду, знайшли ми нового пасажира. Він разом з нами при від'їзді глядів на обриси порту Дарвін. Хоч не було на що важного дивитися, одначе для повітряних подорожників є цікаво бачити лінію, де хвилі б'ються об беріг. Позаду земля була рівна і нецікава, тропічна, але не мальовнича; і в короткім часі злетіли ми вже на висоту 3.000 м. і з швидкістю 396 км. на годину. Першою великою частиною землі, яку замітили ми, був острів Тімор, той край в східній Індії, в яким Голландці і Португальці так довго ділилися. Його синьопопелясті горби салютували нам здалека, коли переїжджали ми озеро Тімор, а коли прибули ми ближче, то побачили, що західна частина острова, над якою мали ми летіти, була дуже поколена і зелена, і що очевидно там є багато гарних місць. З повітря могли ми бачити багато міжгір'їв (ущелин) і ярів, котрі повстали з бігом часу через воду річок яка розливалася. З швидкістю нашого літака не потребували ми багато часу щоб летіти над просторим островом і над озером Саву.

Тепер наступав острів Флорес. Там була всякого роду багата рослинність і поблизу оброблюваних місць бачили ми один або два доми приналежних до плантації. Відтак глибоко під нами, наступило озеро Флорес, усяне безліччю островів, які блищали з темно-синьої води як якісь нефритні дорогоцінності. Кожний виглядав бути раєм для себе, здебільшого вони були дуже малі. Як же були впадаючими в очі ці острови! Точно як дорогі каміння з зеленого були занурені в широке темно-синім морі, якого хвилі бились об їх берег і таким чином надавали їм світло сріблястий, повний контрасту край! А на горизонті величали красу виду ве-

ликі білі хмари, легко положені одна над другою, перервані лише тут і там синім небом.

Сінгапур

Коли дісталися ми на море Ява, побачили на півночі берег казкового острова Борнео. На сході були високі гори; але незабаром земля стала рівна і болотиста, тому що багато рік впадають в море. Історичні книжки говорять про дикунів на Борнео; а тому що бачимо від часу до часу пальмові курені, запитуємо себе, чи не там мешкають дикуни! Летіли ми вздовж цілого південного берега Борнео. Відтак, о годині 1:35 пополудні, пересікли ми екватор і незабаром знайшлися над островами, які є розташовані над самим Сінгапуром. Це знане в цілім світі місто, є розташоване около 100 км., на північ від екватора. Прибувши над Сінгапурський порт, почали бачити ми доказ, що тут в минулих роках шаліла війна. Пароходні димарі і інші частини пароходів, могли бути виджені в воді. Доки є пошкоджені. На цивільнім аеродромі Калланг, де мали ми приземлятися, могли ми бачити сталеві ржавіючі кістяки ангарів (елінгів), які були спалені в війні. Наш літак два рази окружив місто і після того зробив легку посадку на площу сталеві сітки.

На аеродромі чекав нас один вістник царства, котрий протягом багатьох років служив як піонер на Далекому Сході. Наш багаж був інспектований і був занесений до автобусу повітряної циркуляції, в яким їхали ми через місто до бюро повітряної подорожі, яке знаходиться в готелю Раффлес. Подорож була дуже цікава. Насамперед проїхали ми через китайський квартал крамниць. Кожний отвір в мурі тут є використаний, чи то ковалем, шевцем, комерсантом чи ювеліром. Там було і багато ідалень, але здавалося що багато продавців їди заснували свої ресторани краєм вулиці і приготують обіди на вулиці, де люди сидять і їдять. Було видно зовсім ясно що китайці зберігають звичайний одяг і обичаї давнього Китаю. Це приводить їх в контраст з різними народами Індії, які можна пізнати по їх тюрбанах (завоях) або по їх кольорових фесках. В малім числі були і європейці, цивільні і військові, декотрі в тропічних кашкетах на голові і в коротких штанах, інші в звичайнім європейським одягу. Часом бачили ми і деякого китайця або чоловіка походженням з Індії, які носили одяг білого кольору; але більшість здавалися бути гордим своїм родом, а отже радими що можуть відзначитися своїм одягом.

Скрізь в торгівельних кварталах, на стовпах для афіш (об'явлень) і на мурах, було видно плакати; але ми дуже мало могли читати, тому що ми не студіювали східних мов. Грузовики які чимдуж проїжджали мали на кожному боці всякого роду китайські написи. На вулицях були всякого роду таксі, а так само тисячі велосипедів. Ми чули про рикшу і бачили фотографії в описах подорожників, але були ми цікаві знайти тут в Сінгапурі, бо більшість з них є триколісні і є обслуговувані одним китайцем, який йде пішки.

Стевард повідомив нас ще в літаку, що є дуже трудно знайти кімнату, і що малі злодії є на порядку денному в Сінгапурі. Тому поінформувалися ми в товаристві повітряних подорожів Квантас щодо кімнати на ніч в готелю Раффлес. Тому що ми були в дорозі до Маніли, отже проїжджими пасажирами, товариство повітряних подорожів представило нам безплатну кімнату в готелю, що ми радо прийняли. Третя особа займає разом з нами кімнату, один китайський торговець, який прибув тиждень тому з Сіднею, і якого літак мав опізнення на тиждень, з яким міг подорожувати далі до Китаю. Пізніше видали ми йому свідоцтво про Царство Боже і дали кілька брошур і журналів від Товариства Вартова Башта.

Коли почули ми історію про спізнення, не гаючи часу, старалися ми довідатися коли матимемо сполучення літаком до Маніли. В Нью-Йорку сказали нам що літак відправляється 29 березня і летить прямо до Маніли. Але коли запитали ми про агента, повідомив нас, що від'їзд немає місця до 30 і що літак зупиняється і в Бангкоку і в Гонконгу. Ми передбачили спати лише одну ніч в Сінгапурі, а тепер припав нам в цій гарячій місті ще один день! Крім того, мусіли ми зголоситися до поліції щоб залишити Сінгапур в дні 30-го. Екскурсія по будинку поліції повела нас в другу частину міста і відкрила нам інші інтересні речі для побачення. Могли ми бачити з близька як живе там нарід і робить свої діла. Видавалося, що вулиці є переповнені прапорами, які звисали вздовж вулиць в різних формах і кольорах з жердин. Але коли прийшли ми ближче, дізналися що був пральний день, в китайців є звичай, вішати одяг сушити на бамбукові жердини через вулиці. Було видно сотки цих, і між білизною було видно і багато китайських прапорів, які розвівалися на будинках. Це показувало, як нам сказано, як веселі є Сінгапурські китайці, що японська армія не є вже там при владі. В будинку поліції

бачили ми кількох японських військовополонених, які є задержані для тяжкої праці, для робіт поправлення пошкоджень, які були заподіяні війною.

Місто є збудоване в околиці води і один канал проходить прямо через осередок його торговельного кварталу. Тут бачили ми річкові човни, китайські парусні кораблі і різних родів менші пароплави, все що може плисти по воді. Вантажна робота була виконувана як мужчинами так і жінками, головно китайськими кулями, які розвантажували гуму, ананас, дерево на паливо або великі кораблі з товарами. Вода була дуже брудна, і мішанина запахів заходила в наші ніздря, але були китайські діти, які плавали поміж човни і радувалися життям! Будинки в частині міста, яку ми відвідали, всі доми є з каміння і з бетону. Сказано нам, що ніхто не знає, скільки з тубільців, головно китайців, мешкають в одній кімнаті, і що багатьох з них мають лише одно місце, де переодягаються або зберігають трохи своїх особистих речей. Багато з них живуть день і ніч на вулиці і вони кажуть що там можеш держатися ліпше на прохолоді! Наша готельна кімната була держана прохолодною через вентилятори, які були в русі цілу ніч. Тут спали ми перший раз в цій подорожі під сіткою, яка захищає від комарів.

Під час нашого перебування в Сінгапурі, мали ми двоє зібрань, одно в п'ятницю одно в суботу, кожного разу о шостій годині вечора. Вісім осіб відвідали перше зібрання, а дев'ять друге. Група заінтересованих складається з європейців, людей з Індії і китайців. Всі з них говорять трохи по-балаіанськи, і трохи по-англійськи. Декотрі з них під час японської окупації були цілі роки в таборах для в'язнів з тієї причини потерпіли великі втрати їх особистого майна. Інші пізнали правду ще перед війною, але не були ув'язнені; тому що не є європейцями. А інші заінтересувалися вісткою після того як Англіїці вернулися на Малайю. Як же радісно зустрітися з цими братами, бо тут була осередкова група для відбудування і розвивання діла Царства на Малайї! Вони виразили бажання мати знову зібрання для регулярної студії і зраділи коли брати Кнорр і Гешель сказали їм, що два абсолюенти Галааду прибудуть на 5-квітня, і що ці брати радісно покажуться що можуть вчинити для просунення вперед служби. Зорганізується місійний дім і брати будуть зорганізовані в групу. Таким чином не здавалося бути даремним, що залишилися ми на один

день більше в Сінгапурі, і були ми задоволені, тому що була воля Господня в цій справі.

В суботу вранці, 30 березня, о 6-й годині були ми в дорозі до аеродрому, щоб подорожувати до Бангкоку, Сіам. Сильний дощ, і брат П. Ф, Ямес, який вів нас на аеродром, сказав що це є незвичайна погода; але переконалися ми незабаром що наш літак відправився згідно з рухом (розкладом). Було радісно для нас, що двох з братів були з нами на аеродромі, і ми виразили їм знову колись привілей вернутися до Сінгапуру, щоб знайти там більшу організацію. Ні ми ані ці брати не мають жодного сумніву, що в Сінгапурі повинна виконатися велика праця. Їх надією є що література друкуватиметься малайською, китайською і тамільською, головними мовами уживаними народами в Малайї, окрім англійської. І виразили своє найгарячіше бажання, щоб якнайскоріше можливо одержати найновіші публікації цими мовами. Ми запевнили їх, що побачимо що можна здобути в Китаю і Індії щоб прискіпити працю перекладання.

Бангкок

Літак, в який ми тепер сіли, був ДЦ-3 американського виробу. Мав два ряди стільців з прутів на однім боці і глибокі фотолі на другім боці. То був колишній літак для перевезення війська, але не з найдосконаліших, битий вітром дощ проникав крізь двері. Підняття сталося в порядку, і пілот провадив літак приблизно 60 км., від правдивої дороги, щоб обминути дощ й бурю, які шаліли в краю. Він провадив літак прямо в напрямі затоки Сіаму, і по чотирьох с половиною годинах летіли ми над низькою, надзвичайно рівною рівниною Сіаму. Бачили ми багато річок і каналів, які перетинають край і як люди побудували свої доми всі вздовж каналів. В багатьох річках були видні неводи на риби: щоденний спектакль (вид) на берегах в краях з Далекого Сходу. Згори були видні немов якісь довгі плоти з колів, які вели в лійку і опісля через вузький отвір в невід в формі серця, де рибак може ловити риби по вподобі. Аеропорт Лонг Муанг в Бангкоку знаходиться около 40 км., на півночі міста, тому що не могли ми бачити міста з висоти. Це була лише коротка зупинка в нашій дорозі до Гонконгу і Маніли; але брати у Гонконгу були повідомлені, і вони були там щоб прийняти нас. Вони взяли нас з собою в місто, де мали ми зостатися через ніч. Дорогою до міста по вибоїстому шосе з автомобіля вчили ми канали з дуже близька; багатьох з них повні пишного латаття (гличики лілії)!

Саме жалися рисові поля. Сотки водяних буйволів (з сплющеними рогами), які є використовувані до оброблювання для фермів, ходили по паренинах (цілинах). В багнистих водах каналів, люди милися і прали одяг. Вздовж дороги також бачили ми багато буддійських храмів.

Брати помістили нас в своїм мешканню, яке одночасно є складом Товариства. Тих два піонери, які вели нас, є німецькими братами, які перед війною врятувалися від нацистів і поїхали в Сіам і знайшли там місце щоб працювати на користь Царства Божого. Прибули ми до складу, де інший німецький піонер і брати сіамські були зібрані для студії сіамської Вартової Башти. Негайно після того наступила студія англійської Вартової Башти, і брат Кнорр був прошений читати параграфи. Це були несподівані відвідини, бо ми мали тиждень пізніше пробути п'ять днів в Бангкоку, на коли була передбачена публична промова. Після того наступила типічна сіамська їжа з зупою і Суррі, свіже свиняче м'ясо і рис.

Встали ми зранку щоб їхати на аеродром. Під час їзди через окраїнні квартали міста до аеродрому, бачили ми багатьох мужчин в жовтій одежі йдучих боком дороги. Сказано нам, що це є буддійські священники які йдуть від дому до дому щоб жебрати харч. Кожного ранку йдуть ці священники вулицями і бічними сільськими вуличками і люди виходять на дорогу з великими тацями повними рису і іншої їжі. Якщо священник проходить там, тоді бере собі трохи рису в чашку. Жодне слово не говорить; все робиться мовчки. В нашій приблизно 20 км., подорожі до аеродрому мали минути ми більше як сто таких священників.

Гонконг

Від'їзд до Гонконгу за допомогою філіппінського товариства "Коммерціал Аірлінес", був установлений на 8-у годину ранку. Але коли сіамські митні урядовці інспектували літак, знайшли що підчас коли літак стояв на аеродромі, було сховано в ньому кілька контрабандистських валіз (чемоданів). Дві малих валізи були занесені в митну канцелярію для інспектування, і знайдено в них срібних дорожочіностей вартістю в тисячі багт. Пілот літака був покликаний в середину щоб підписати якісь папери, які говорили, що він нічого не знає про валізи, і після того могли ми від'їхати. Коли сіли ми в літак, митну інспекцію для нас зроблено легко, тому що ми були там тільки проїжджими подорожниками; але сіамські подорожники, котрі сідали в Бангкоку, були провірені

докладно і весь одяг їх був обмацаний за контрабандиськими товарами. Коли нарешті злетіли ми в напрямі Гонконгу, то мали важкий вантаж; проте літак швидко піднявся з землі. Летіли ми крізь хмари і бачили лише принагідно гори з індокитаю і китайський острів Гайнан. Наближаючись до Гонконгу около 3-ї години пополудні, лише тоді побачили ми як гористий є там край. Це є одно з найтрудніших місць в світі для приземлення з повітря, тому що три частини площадки для приземлення є оточені горами або горбами, які є до 700 м., високі, і лише через дві діри (проломи) літаки можуть дістатися на аеропорт. З причини небезпечних обставин для приземлювання не є дозволені нічні польоти. Коли пасажери прибувають на аеродром, часто задаються питання, як пілот провадитиме діло. Але в слизькій польоті він провадить літак над вершинами гір, і ми знаємо: що зовсім має його в своїй силі! В нашій подорожі він зробив дуже повільне приземлення. Після того наступили звичайні формальності в'їзду в край і митні, після котрих дозволено нам поїхати грузовиком до готелю півострова в Каулум, де мали ми зостатися через ніч. Каулум є розташований на острові по той бік затоки. Як гостям товариства повітряних подорожів були нам дані добрі кімнати в готелю.

Кілька місяців перед залишенням Нью-Йорка, один американський брат з Гонконгу написав до бюро Товариства, інтересуючися про працю в Гонконгу і повідомляв нас, що цікавиться нашою працею. Він є співробітником одної американської фірми, одного будівного підприємства в Гонконгу. Маючи його адресу, коли прибули ми до Каулуну, пошукали ми його. На наше здивування знайшли ми чотири особи які інтересуються правдою і була правдива радість провести вечір з ними. Всі є американцями, які поїхали на Далекий Схід, щоб там працювати. Говорили ми правду і довідалися дещо про Гон-

про правду і довідалися дещо про Гонконгську колонію. Брати хотіли мати літературу до праці, і зроблено приготування, щоб переслати їм щось з Сполучених Штатів якнайскоріше можливо.

Згідно з нашим планом подорожі мали ми залишити аеродром наступного ранку о десятій годині. Наші добрі приятелі провели нас на аеродром, звідки від'їхали ми далше до Маніли. В цій порі року небо в Гонконгу є покрито досить сильно хмарами і тому багато з літаків застали зранку на аеродромі аж до незадовго перед нашим від'їздом. Хмари, які оповивають гори, не створюють добрих умов для польоту в Гонконгу; але хоча хмари звисали аж додолу і не могли ми бачити вершин гір в околиці аеродрому, проте наш літак спустився вниз по стартовій доріжці, і пілот знав куди проводив! Дивилися ми крізь вікно і бачили при підняттю вгору, як близько були ми схилів гір. На цих косогорах могли ми бачити, як добре засадили китайці землю в тераси (уступи) і упорядкували свої городи для добування харчів. Здавалося неначе кожний клаптик землі на цих горбах є використовуваний!

Наш літак взяв на борт в Гонконгу нових пасажирів, і незабаром виглядав бути звіринцем. Коли подорожують китайці беруть з собою найнезвичайніші речі. Як багаж мали кошики повні качок, курей і іншої домашньої птиці, а також безліч китайських "капавців". Яка ж серенада наступила. Скавуління собак, писк курчат, гегекання і крякання наших приятелів з ногами до плавання - правдива птичня, майже летючий корабель Ноя.

Після того летіли ми над південно-китайським морем до філіппінського острова Люзока. Але про це пізніше.

Ватхтовер з 15 червня 1947 року.

Конгрес і вечеря спомину на Далекому Сході

Вівторок, 1 квітня. Літак філіппінського товариства "Коммерціал Аірліне" злетів з аеродрому Гонконг і направився на схід, понад південним китайським морем, в напрямі до Філіппін.

Між його пасажирами знаходяться і президент Товариства Ватх Товер і його секретар. Три години польоту, і вони бачать затоку Лінігаєн, яка оточує північно-західну сторону острова Люзон. Після цього летить понад частиною гарної філіппінської Землі. Вона гориста і спочат-

ку зелена, але зближуючись до міста Маніла, видно що є плоска і болотиста. Багато річок впадає в затоку Маніла. Летячи над містом Маніла, вони можуть побачити знаки воєнного зруйнування. Багато будівель є без дахів і без вікон, а головню в давньому місті обведеному муром, і через ріку Пасіг мости є тимчасові.

На аеродромі Маката делегація братів від конгресу Свідків Єгови, який якраз відбувався, захоплено прийняла наших подорожників в цілім світі, Н. Г. Кнорра і М. Г. Геншеля. Газетні репортери і фотографи були присутні. Автомобілі тих що прибули на аеродром носили штандарти оголошуючі публичну лекцію, яка мала відбутися як кульмінаційна точка конгресу.

Кімнати не можна було знайти в Манілі так би мовити зовсім. Комітет братів перешукав в цілім місті підхожої кімнати. Брати самі не мали жодної вільної кімнати, а мешкання їх були наповнені відвідувачами конгресу. Кожий добрий готель здавався бути цілком занятим. Брати, котрі відвідали конгрес спали під відкритим небом. До світової війни в Манілі був десятиповерховий готель: "Тре Грант Еастерн". Але під час битви довкола Маніли був збомбардований і спалений майже цілковито. В між часі зроблено ремонт на четвертому, п'ятому і шостому поверху, і брати могли дістати кімнату на п'ятому поверху цього готелю. Коло входу в цей готель, як і коло всіх інших великих манільських готелів стоять озброєні рушницями сторожі.

В автомобілі, який один з братів дав в розпорядження відвідувачів були відвезені до готелю, і по дорозі проїхали велику частину міста, яка була зруйнована. В часі, коли військові сили воювали за Манілу, великий урядовий будинок, а також великі готелі і поверхові доми в чималій частині міста були уживані японцями як фортеці. Блок за блоком місця, котрі раніше служили як людські мешкання, тепер були зрівняні з землею. Справді було гірше від всього, що ми бачили рік тому в Європі. Місто обведене мурами, де японці занимали їх останню позицію, було так би мовити зруйноване цілковито, хоч мури заввишки в 5 до 6 метрів стоять ще. Отож не дивно, що в Манілі існує брак мешкань і готельних кімнат. Після того як прибули ми до нашої кімнати в готелю, дивлячись крізь вікна, бачили ми це, що колись було великою крамницею або комерційним домом. Сьогодні не видно нічого, окрім чотирьох поверхів мурів, які були держані в купі погненими сталевими іржавіючими траверсами. Одначе, внизу при

вулиці, декотрі уживали партер (перший поверх) як місце для крамниці, тому що як видко не боялися, що частини дому могли раптом обвалитися на них. По той бік вулиці, будинки були збомбардовані, і декотрі з них знаходилися в відбудуванні. Навколо нас ми могли бачити, що за зруйнування спричинили осколки від гранат і бомб. Одначе, Маніла було містом невтомленим великим рухом і гамом.

Як сказали ми вище, в Манілі якраз відбувався конгрес Свідків Єгови. На один день перед прибуттям братів Кнорра і Геншеля зійшлися брати - в сподіванні їх прибуття - з усіх сторін острова. З причини нашої зміни програми в Сінгапурі і конечності, щоб зупинитися по дорозі в Бангкоку і Гонконгу, прибули ми на два дні пізніше ніж було передбачено. Головне зібрання взяло добрий оборот. Відвідувачі конгресу просто йшли вперед і оголошували публичну лекцію, яка мала відбутися в середу, 2-го квітня, після обіду на іподромі "Санта-Ана". Ми не могли зараз піти на конгрес, тому що мусіли постаратися о місця для себе в літаку для польоту від Маніли до Шанхаю і в інші місця Сходу; але зараз після зроблення всіх приготувань для подорожі, пішли ми на місце скачок "Санта-Ана", де було зібраних 2.200 братів.

Предсідник, брат Ліваг, слуга округу, відложив вітальні слова до зібраних аж доки придуть американські представники, і таким чином з тою промовою виступив ввечері. Він показав що всі присутні брати є з одної крові, що всі становлять одну родину, і що всі, котрі почитають Єгову є братами, чи то вони є португальці, американці, китайці, ілоканці, тагеланці, пангасіненці, біколано, чебуано, боголано, ілонготи, леіти, самарено, ігорроти чи багобо. Він ще згадав, що віддавна бажали відвідин президента Товариства. Праця на Філіппінах почалася в 1912 році, коли перший президент Товариства Ватхтовер, Карл Т. Руссель, відвідав місто Маніла і виголосив публичну промову на тему "Де є померші?". На всіх островах тоді нікого не було в правді. Отже це був початок сіяння доброго насіння на Філіппінах. З того часу зроблено багато праці на цих островах, і тепер їх надії здійснилися, і президент Товариства, Н. Г. Кнорр, прибув до них щоб їм допомогти для ліпшого зорганізування. Брати були дуже захоплені і вітали тих двох американських відвідувачів бурхливими, від душі оплесками.

В своїй промові до братів того вечора, предсідник показав що на островах тепер є 2.700 вісників і це незважаючи на великий опір, який

Японці вчинили праці і незважаючи на це, що вони ув'язнили під час війни багатьох братів в таборах. Брати були розсіпані через війну. До війни на островах було 380 вістників. Ці вістники не переставали говорити про післанництво, а коли настав час на реорганізування діла, тоді показалися люди доброї волі, котрі чули правду. Братом було сказано, що Товариство вишле на Філіппіни чотирьох абсолювентів (випускників) Біблійної школи Вартової Башти "Галаад", щоб допомогли їм в реорганізуванні. Це повідомлення знайшло радісний відгук. Далше, брат Кнорр запросив піонерів, стрінутися наступного ранку з ним. Зб заповнили відтак формулярі оголошення, в сподіванні, що можуть відвідувати "Галаад" і після цього перебраться де-небудь на землі місійну службу. (На Філіппінах ще є багато місця для місійної служби).

В середу, 2 квітня, було дуже багато праці для братів. Вони зібралися вранці на промову до хрещення, і потім ті, котрі своє бажання символізували своє посвячення для служби Єгови, були відвезені на вантажних автомобілях що стояли наготові до (jeeps)(Депсу) і були запроваджені на шtrand (пляж, побережжя) до Девей бульвару на край затоки Маніла. Того ранку було охрещено через занурення 151-у особу. Позаду видніли рештки багатьох пароплавів, які втратили японці в битві проти армії Сполучених Штатів на Манілі. Інтересна картина для цих вісників миру!

Публична лекція

Того ранку, час був вірно використаний вістниками царства. Вони мали тепер останню нагоду оголошувати публичну лекцію. В газетах кілька днів появлялися оголошення, а тепер брати йшли з плакатами і летючками для останнього оголошення. Тому що тепер був день, могли ми бачити, як виглядав будинок конгресу. Місце перегонів було як звичайно. Там було дві головні трибуни з дошками для сидження, і брати зібралися перед трибуною промовця. Адміністрований будинок філіппінської асоціації скачок був розгромлений в війні, але трибуни ще стояли. Вони є так споруджені що помістять близько десять тисяч осіб, і таким чином брати мали велику роботу, щоб оголосити публичну промову.

О третій годині того пополудня було зібраних 4.200 осіб, щоб вислухати лекцію "Радість для всього народу", яка оголошувалася. Хоч чимало уваги було їм відведено, слухачі були дуже

уважливі. Один з манільських братів має фільмову крамницю і він хотів зняти багато фотографій щоб зробити короткий фільм, який можна було б показувати в усіх філіппінських кінематографах, і в тій цілі все було приготовлене для публичної лекції. Коли почалася публична лекція, рефлектори були скеровані до сцени, і спричинили промовцеві гарячіше ніж коли-небудь. Два фотографи бігали туди і сюди з своїми апаратами під час усієї лекції і знімали фотографії з різних пунктів. Тому що фільм мав бути звуковий, все не тільки, що було сфотографоване, але і також було і записане на диски (патефонні пластинки). Розуміється, що фотографі, які ходили туди і сюди з своїми лампами і апаратами, спричиняли деяке замішання, але слухачі скоро при звичаїлися до того і бесідник мусів попросту не звертати уваги на це!

Брати зробили приготування, щоб передати цілу лекцію по радіо через станцію КЗПІ, яка станція має силу потрібну щоб була почута на всіх філіппінських островах. Перебачено півтора години. Тому брат Кнорр мав говорити протягом 25 хвилин свобідно. Одним спікером радіостанції на початку і при кінці лекції були дані коментарі о конгресі, так що населення здебільшого католицьке, Філіппін дістало добре свідоцтво.

З боку затоки пополудні знявся сильний вітер, і збільшуючись чимраз дужче, около 4-ї години осяг достатню силу щоб здути додолу з сцени рослини. Кінець кінцем, о годині 4.15, зірвав спереду сцени найбільше полотно, на яким був написаний текст. Сцена була споруджена з неотесаного дерева і гальванізованого заліза, що спричиняло щоб досить сильно скрипіла. На мікрофонах радіостанцій були поставлені малі прапорці з своїми відносними буквами. Вони розвівалися як корабельні паруси, так що промовець безперестанно мусів простягати руку щоб держати мікрофони, аби не були перевернені вітром. Крім цього була власне засушлива пора року, і тому було багато пороку, який проникав у ніс і очі промовця. А проте, все йшло добре! Вістка була прийнята дуже добре, і рапортується, що ціла промова була передана по радіо.

Тої середі ввечері відбулося кінцеве засідання конгресу. Вітер вщух, небо проясніло і місяць світив ясно, що надавало приємну картину цьому останньому вечірньому зібранню. Брат Геншель, секретар президента, котрий говорив перед тим два рази, говорив насамперед, а саме про добре уживання язика. Він дав братам

дуже добру пораду в питаннях служби польової. Після його сімдесят п'ять хвилинного виступу брат Кнорр з загальними порадами про організацію груп і про завдання слуг в групі. Декотрі брати мали думку, що зараз як тільки хтось стане слугою, мусить показати свій авторитет. Але було показано, що Господь Ісус, коли прийшов на землю, умив своїм ученикам ноги, отже, що Він прийшов служити братам Своїм, а не щоб вони служили йому. Отже всі слуги призначені Товариством хай працюють в подібний спосіб, дбайливо стараючися служити як слуги братам, а не робитися панам над своїми співпрацівниками.

Після кінцевих слів відвідувачі конгресу радісно хотіли знати, коли ще прибудуть ті два відвідувачі. Декотрим сказалося, що мабуть перш ніж ми повернемося на Філіппіни, побачимо деяких з філіппінських братів в Біблійній Школі Вартової Башти "Галаад".

Наступний день, четвер, 3 квітня, був проведений в бюро філіального відділу Товариства з Маніли. Всі слуги для братів, слуга філіального відділу і слуга округу мали спеціальне зібрання з президентом, з нагоди чого обговорено питання, які в особливий спосіб торкаються цих островів, а також подробиці для будучої діяльності. В той день дано відповіді на багато кореспонденції, а решту часу використано для перевіряння рапортів філіального відділу і для укладання планів на будучність, після чого зоставлено писані вказівки щодо того, що є до зроблення, щоб просунути вперед діло, яке було проведене дуже добре. Це виходить з того факту, що там тепер є 2.700 вістників і що на всіх островах разом около 5.000 осіб регулярно відвідують зібрання. Це є дивно, коли подумаємо, що багато братів не вміють говорити по-англійськи, не то щоб могли читати по-англійськи, і що вони не посідають більше як одну або дві брошури в одній з їх мов-діалектів. Проте, вони регулярно збираються, і один з братів, котрий розуміє по-англійськи перекладає їм; через таке поступовання багато можуть одержати з доброї, підкріплюючої духової поживи, якої тепер так дуже потребують слуги Господні. Зробиться старання щоб забезпечити братів літературою в більшій кількості в їх діалектах, головно в /тагалог/, мова, котра разом з англійською є офіційно визнана і в майбутньому під правлінням Філіппінської Республіки буде учена в усіх школах. Ціле це велике збільшення зробилося тільки від початку війни. Філіппінські брати люблять справедливість, і там

є багато людей доброї волі, котрі є тої самої думки і є бажаючі зрозуміти правду. Хоч більшість з них розуміють щось по-англійськи, однак волюють свою власну мову як тагалог, ілокано і вісафа. Це велика радість мати часть в тому, щоб їм служити.

Відвідувачі вважали як привілей пообідати в часі дня з братами в філіальному відділі. Вечір прийшов дуже швидко, коли мусіли ми вертатись до готелю і пакуватись щоб бути готовими на наступний ранок для польоту до Шанхаю, Китай.

Опізнення

В п'ятницю вранці (4 квітня), мусіли ми встати о 4-й годині, і залишили готель щоб піти на аеродром. Декотрі з братів прийшли на аеродром щоб передати нам свої останні добрі побажання, і вони бачили нас від'їжджаючих в великім, новім, чотиримоторнім, транспортнім літаку "Дуглас", найновішого моделю. Дожидуючи в літаку відльоту, відчували ми як сонячна жара обдавала зовнішні стіни кабіни, і тим часом як сподівалися ми скорого підняття - спотіли ми. Ми одягнулися для холоднішого Шанхайського клімату, а не для Манільської спеки. Без труднощів літак швидко знявся на висоту, бо було лише кілька пасажирів і не багато вантажу. Але в той час як летимо на північний захід, щось не було в порядку з четвертим мотором. Він перестав працювати. Так що мусіли ми помагати собі трьома моторами, "Каштан" вислав на аеродром радіотелефонне сповіщення, що вертаємося, щоб знайти причину цього дефекту мотора. Великий літак вернувся до Маніли, летячи високо понад рижовими ланами, які здавалися переважати краєвид. Не було б безпечно приземлятися з цілим вантажем газоліну, і тому пілот передбачливо провадив літак понад водою і скинув в воду около 4.500 літрів газоліну. Була година 9.45 ранку, коли дісталися ми знову на аеропорт Макаті і там на останній станції ожидали ми дальших інформацій щодо подорожі. Через деякий час прийшов нижчий урядовець з рапортом, що в цей день не буде жодного польоту і що хай всі пасажири їдуть автобусом товариства до готелю Маніли. Пізніше на протязі дня повідомиться про час відправлення. Тому забрали ми свої багажі і сіли в автобус. Цим разом їхали ми в місто бічною вибоїстою вулицею, і вздовж цілої дороги лежали поломані грузовики і інші машини зіпсуті війною, і тони понад тони старого

заліза. В готелю Маніла представник панамериканської повітряної лінії постарався для нас о кімнату, і пополудні питали ми про політ; але все ще не було жодної відповіді. Після цього були ми прошені спитати ще раз о восьмій годині. Це дозволило нам піти до філіального відділу. В той вечір заскочили ми бюро філіального відділу візитом. Там сказали нам, що один брат подав відомість, що один літак має вернутись назад з причини дефекту мотора, але вони не були дуже певні цього, тому що не вернулись ми до обіду. Природно, ми були під наглядом товариства повітряної подорожі і не могли напевно сказати що робитимемо протягом дня.

Після повернення з філіального відділу до готелю, довідались ми від людей повітряної лінії, що мотор не може бути справлений принаймні три дні. Це показало нам дуже сумнівною можливість дістатися до Шанхаю; однак говорили ми про справу і вирішили найліпше от що зробити, а саме зробити приготування, щоб поїхати раніше наступного ранку до Гонконгу і звідтіля постаратися полетіти до Шанхаю. Так встали ми наступного ранку, в суботу, 5 квітня, о третій годині. На світанку знялися ми на літаку трансазіатської повітряної лінії і відлетіли в північно-західнім напрямі понад островом Люзон. В цім літаку вздовж стіни стояли глибокі фотелі(крісла) з подушками, що утрудняло нам бачити місцевість що летіла попереду. На заході виділи ми гори півострова Ватаа, а на півдні майже цілу Манільську затоку. Але незабаром були за хмарами. О 10-й годині ранку летимо над Гонконгом. Тут мали ми спуститися на землю крізь хмарове покривало; пілот передбачливо прорізав дорогу вниз над аеродромом і зробив це дуже зручно маючи на увазі навколишні гори.

Зараз як тільки могли ми поінформуватися коли летить літак до Шанхаю, зробили ми це. На наше здивування довідались ми що один відправився о сьомій годині того ранку, і що в той день чи в наступний, в неділю, не відправляється жодний, але що, для того щоб бути певними про неділю, поцікавитися в місті. Коли прибули ми до готелю півострова; то довідались, що нема жодної можливості подорожувати до Шанхаю аж до понеділка до ранку. Це було розчарування! Означало що тепер не могли ми летіти до Шанхаю щоб відвідати тамтешніх братів, бо якщо хотіли б це вчинити, тоді ціла наша програма замовлених okazій польоту була би зрушена з свого порядку. Братові, кот-

рий несе відвічальність за діло там, післалося каблограму з відомістю, щоб прилетів в понеділок до Гонконгу, якщо це є можливо, щоб обговорити працю свідоцтва в Китаю і могли зробити плани для майбутньої діяльності. (Читачі Вартової Башти будуть раді знати, що три абсолютенти Біблійної Школи Вартової Башти "Галаад" будуть вислані до Шанхаю щоб працювати в бюро тамтешнього філіального відділу).

Вечеря Господня в Гонконгу

Після того як довідались ми що не можемо полетіти до Шанхаю, погодились ми з нашою зупинкою в Гонконгу. Відвідали ми тамтешніх братів, а вони зраділи що нас бачать. І вони були здивовані, бо чекали нас в понеділок з Шанхаю. Тепер могли ми зробити їм візит і занести їм пакет книжок, які привезли ми з Філіппін, щоб могли уживати їх тут в службі полевій. Один з братів зробив вже приготування щоб розпочати дві студії книжок. Пополудні один з них мав плисти до Тіентсіну, Китай. Отже, провели ми його до пароплаву на набережну (пристань) в Каулуні і після цього переплили ми човном для переправи до Гонконгу, щоб довідатися чи зможемо зголоситися на поліції і чи зможемо одержати дозвіл на виїзд. Довідались ми, що це було неможливо в той день і щоб прийти другий раз в неділю. Того пополудня приготувались ми для святкування пам'ятної вечері Господньої. Забезпечили ми себе символами для святкування спомину, стараючися о вино і доручаючи одному китайському кухареві спекти прісний хліб.

В неділю рано полагодили ми свою справу в відділі (департаменті) поліції і після того ще мали ми трохи часу відвідати Гонконг. Бачили ми що фунікулер (канатна залізниця) йде в гору, і що будинки близько вершини гори, всі виглядали бути спаленими або зруйнованими війною. Сказано нам, що після капітуляції японської армії в Гонконгу, китайці проникли в великі долини міста і позабирали все що було цінного, навіть і рамки від вікон. Сотки гарних домів таким чином були зруйновані, не через війну але через розграблення. Майже до верху Кастле Пеак, звивається навколо гори стежка для прогулянки, але в цій порі року часто є прямо в середині хмар, які окутують верх. Місто Гонконг є збудоване на острові, який в дійсності складається з трьох великих горбів. Місто простягається від берега окола півтора кілометра вгору на горб. Від цього пункту до вер-

шини горба доми є тільки розсіяні тут, там. Резиденція губернатора знаходиться майже в центрі міста і переважає головний комерційний квартал і порт. Гонконг є містом дуже зайнятим, і в нім знаходяться всі класи людей. Тисячі китайських кулів (носильників) бігають туди і сюди. Вони носять важкі тягари розділені в рівний спосіб на двох кінцях букової жердини (коромисла), яку несуть на своїх плечах. Будеш здивований як побачиш що за важкі тягари можуть підняти в цей спосіб. Хтось сказав: "Ти можеш покласти все на плече куля: він понесе". Вони виглядають що не могли б підняти тягарів своїми руками, але мають сильні ноги і міцні плечі.

Взддовж боків всіх вулиць видно лоточників (вуличних продавців з візка). Вони роблять в деякій мірі конкуренцію регулярним крамницям, стаючи прямо перед крамницями і продаючи свої товари, а саме ті самі, які знаходяться в крамниці, тільки по нижчій ціні! Поліція безперестану ловить їх, але як тільки є звільнені зараз вертаються на свої місця. Там є і багато крамниць з ювелірними виробами, і перед кожною, і перед банками, є розставлені мужчини з зброєю, котрі є готові відбити кому-небудь охоту робити більше зло, марно хто хотів би щось цінного вкрасти. Тут здається що є звичай, що китаєць краде що тільки може. На цілім Сході ціни постійно підіймаються, і Гонконг є підходящим прикладом для цього. Може що це є одною з причин чому люди крадуть, щоб могли удержатися при життю! Коли подумано про великі маси людей Сходу і про величезний простір краю, де вість царства ще ніколи не була оголошена, це справляє глибоке враження. Більшість народу посідає мало або не посідає зовсім нічого. Деякі сидять вночі на вулицях; інші живуть ціле своє життя не річкових човнах і на китайських парусних кораблях і ловлять

собі зелені банани і інші речі з хвиль, щоб харчуватися ними. Так, задали ми собі питання чи покаже Господь Бог милість цим мільйонам Азії через це що дасть їм нагоду почути вість про Своє Царство, і пригадали ми собі слова про Ісуса з (Матея 9:35-38), згідно з котрими з співчуттям дивився на зморений нарід, котрий був розпорошений як заблуджені вівці без пастиря. Мусимо споглядати до Господа, щоб керував своєю роботою служби.

В неділю вечером, 6 квітня, чотирьох з нас зібралися о шостій годині в кімнаті готелю і говорили про святкування Спомину о смерті Христа. Брат Кнорр мав промову про вечерю спомину і її значення. Була весела подія, і ті два брати, котрі споживали з символів в присутності двох людей доброї волі, вельми цінили свій привілей. Ми думали про наших співпрацівників з цілого світа, котрі позбиралися на денні зібрання і в місцевих групах, і як була святкована тепер ця вечеря Спомину так, як обертається земля, година за годиною в кожній частині землі. Ми належали до перших, котрі взяли в цей день вечерю Спомину, тому що святкували ми її принаймні 10 годин раніше від наших братів з дому Бетель Бруклін (У,С,А.)

Прийшов понеділок, а жодної відповіді або відомості від наших братів з Шанхаю! Сполучилися ми з товариством повітряних подорожів і довідалися, що тільки один літак мав прибути з Шанхаю. Але нашого брата не було в ньому. З цього зробили ми висновок, що Господь (тому що ми тепер не могли полетіти до Шанхаю) іншою дорогою, правдоподібно через відвідини Галаадських братів, допоможе вістникам царства з Шанхаю і просуне вперед службу царства в Китаю - в тім далекім краю Сходу, де правда є так мало знана!

Ватхтовер з 1 липня 1947 року.